

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Bakalářská práce

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Bakalářská práce

DOMOV

Anastasiya Skarko

Plzeň 2024

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Katedra výtvarného umění
Studijní program Výtvarná umění
Specializace Animovaná a interaktivní tvorba

Bakalářská práce

DOMOV

Anastasiya Skarko

Vedoucí práce: doc. MgA. Domlátil Vojtěch
Katedra výtvarného umění
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara
Západočeské univerzity v Plzni

Plzeň 2024

ZÁPADOČESKÁ UNIVERZITA V PLZNI
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara
Akademický rok: 2021/2022

ZADÁNÍ BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

(projektu, uměleckého díla, uměleckého výkonu)

Jméno a příjmení: **Anastasiya SKARKO**
Osobní číslo: **D20B0186P**
Studijní program: **B8206 Výtvarná umění**
Studijní obor: **Multimediální design, specializace Animovaná a interaktivní tvorba**
Téma práce: **ANIMOVANÝ FILM**
Zadávací katedra: **Katedra výtvarného umění**

Zásady pro vypracování

konceptce – technický scénář – vizuál – animační zkouška – střih
- postprodukce – zvuk, rozsah: 5 – 6 min.
Tvůrčí záměr: narativní zpracování předmětu způsobem animací a koláže.
Způsob realizace: koláž videa a kreslené animace
Cíl: Krátký animovaný film
Předpokládaný charakter výstupu: 5-6 minutový animovaný autorský film ve formátu .mp4.
Rozsah průvodní zprávy: minimálně 2 normostrany (4500 znaků)

Rozsah teoretické části: **minimálně 3 normostrany textu**
Rozsah praktické části: **vyplyne ze zpracování BP**
Forma zpracování bakalářské práce: **tištěná**

Seznam doporučené literatury:

VALUŠIAK, Josef. Základy stříhové skladby. 5. vydání. V Praze: Nakladatelství Akademie múzických umění, 2017. ISBN 978-80-7331-455-2.

Vedoucí bakalářské práce: **Doc. MgA. Vojtěch Domlátil**
Katedra výtvarného umění

Datum zadání bakalářské práce: **31. května 2022**

Termín odevzdání bakalářské práce: **28. dubna 2023**

Dle rozhodnutí č. j. ZC0007654/2023
stanoven nový termín odevzdání BP/DP 30. 4. 2024

L.S.

MgA. Vojtěch Aubrecht v.r.
děkan

Mgr. Jindřich Lukavský, Ph.D. v.r.
vedoucí katedry

V Plzni dne 8. září 2022

Prohlašuji, že jsem umělecké dílo vypracoval(a) samostatně a
nejedná se o plagiát.

Plzeň, duben 2024

.....

podpis autora

Obsah

1	MÉ DOSAVADNÍ DÍLO V KONTEXTU SPECIALIZACE	10
2	TÉMA A DŮVOD JEHO VOLBY	12
3.1	PROCES PŘÍPRAVY	14
3.2	PROCES TVORBY.....	16
4.1	POPIS DÍLA	21
4.2	TECHNOLOGICKÁ SPECIFIKA	22
4.3	PŘÍNOS PRÁCE PRO DANÝ OBOR	23
5	SEZNAM POUŽITÝCH ZDROJŮ	24
6	RESUMÉ	25
7	SEZNAM PŘÍLOH	26

1 MÉ DOSAVADNÍ DÍLO V KONTEXTU SPECIALIZACE

Vždy mě zajímalo umění, jakákoli tvorba, kterou jsem se mohla vyjádřit. Jako dítě jsem navštěvovala divadelní kroužek a kroužek kreslení. Kreslila jsem každou volnou chvíli. Po deváté třídě jsem nastoupila na Minskou státní uměleckou školu A. K. Glebova, studovat malířství. Během čtyř let studia jsem zúčastnila mnoho plenérů a výstav, kterých jsem se také zúčastnila. Na vysoké škole jsem studovala základy akademické kresby a anatomie, malby, sochařství, kompozici a barevné studie. Bylo to nejlepší období mého života. Ráda jsem se pokoušela o nové směry a techniky, ale mou hlavní vášní vždy zůstala malba a grafika. Vliv těchto směrů je patrný v mé bakalářské práci.

Po studiích jsem začala objevovat pro sebe nové směry, chtěla jsem získat nové tvůrčí zkušenosti. Pro další rozvoj jsem si vybrala animaci. Zdálo se mi, že tento směr úzce souvisí s ilustrací, ve které jsem uspěla. Měla jsem pocit, že v animaci bych se jako umělec mohla ještě více otevřít. Chtěla jsem oživit své statické ilustrace. V Bělorusku se na tento obor přijímá jednou za šest let a já jsem nechtěla čekat tak dlouho, navíc jsem měla velkou chuť zkusit studovat v jiné zemi, a tak jsem se rozhodla odjet do České republiky. Vždy se mi líbila česká animace (Filmy Michaely Pavlatové, Jana Švankmajera).

V roce 2020 jsem se přihlásila na ZČU a spojila tak svůj život s animací. Byla to moje první zkušenost s animací, před ZČU jsem se o ní nikdy ani nepokusila. Díky studiu na univerzitě jsem mohla objevit spoustu nových věcí a najít svůj styl v animaci. Zpočátku to bylo těžké, ale učitelé mě velmi podporovali. Spoustu informací jsem našla jednoduše na internetu.

Na univerzitě jsem si vyzkoušela animaci po snímcích, papírovou animaci, pixelizaci, 3D, naučila jsem se pracovat s After Effects a Photoshop, rozšířila jsem si své animační dovednosti. Pro svou bakalářskou práci jsem se rozhodla spojit své nejoblíbenější obory - malbu, fotografii a animaci.

2 TÉMA A DŮVOD JEHO VOLBY

Výběr tématu všechny nadchl, včetně mě, protože v bakalářské práci jsem chtěla ukázat všechny své tvůrčí schopnosti, udělat něco opravdu zajímavého, krásného, hodnotného. O tématu jsem se však rozhodla poměrně rychle, stále se mi honil hlavou a našel si cestu ven jako autorský film. Studium a život v České republice se mi moc líbily, ale po celou dobu studia jsem nepřestávala myslet na svůj domov, na rodinu, kterou jsem v Bělorusku opustila. Být cizincem nebylo tak snadné, jak jsem si myslela. Musela jsem si projít mnoha těžkostmi, ale nejtěžší byl stesk po domově a rodině. Tento pocit mě trápil, myšlenky nechtěly opustit mou hlavu a já jsem se rozhodla tyto emoce uvolnit ve své tvorbě. Zpočátku se téma často proměňovalo. Nedokázal jsem si dát myšlenky dohromady a přesně se rozhodnout, o čem film bude. Ano, hlavním tématem byl domov, ale v té době byla situace s politickými protesty v Bělorusku stále vyhrcoaná a já ji chtěla nějak reflektovat, ukázat svou účast. Postupem času jsem si však uvědomila, že to není to, o čem chci ve filmu mluvit. Politická situace je vždy dočasná, ale chtěla jsem odhalit globálnější téma, které bude aktuální vždy, nejen v tomto okamžiku. Navíc jsem chtěla na politickou situaci na chvíli zapomenout a připomenout si ty nejdůležitější a nejcennější věci. Přitom jsem měla pocit, že jenom mé pocity nestačí a že nebudu schopna plně vyjádřit slovy to, co cítím. Proto můj film obsahuje myšlenky různých lidí. Víím, že mnoho cizinců a uprchlíků právě teď prožívá podobné pocity, a tak jsem chtěla schromáždit různé názory a myšlenky jiných lidí a spojit je, aby sledování mého filmu někomu usnadnilo snášet odloučení od domova.

Vybral jsem si Anidok, protože mě tento směr vždy inspiroval a fascinoval. Na začátku jsem uvažovala o hudebním klipu nebo třeba o interpretaci pohádky, ale nakonec jsem

se rozhodla pro dokumentární animaci. Chtěla jsem se podělit o některé myšlenky a pocity, vytvořit pocit, jako by se divák ocitl v deníku někoho jiného a četl si nejniternější myšlenky zanechané na jeho stránkách. Ve skutečnosti je to tak, můj film je můj „deník“. Samotné zvolené téma mě k tomu vybízelo a jsem moc ráda, že se mi povedl můj první anidok.

3.1 PROCES PŘÍPRAVY

Nejprve jsem se rozhodla pro vizuální stránku, jak by měla vypadat. Chtěla jsem zkusit něco nového. Bylo pro mě důležité, aby to diváka zaujalo především vizuálně. Tak se stalo, že nejsem dobrý scénárista, ale díky předchozímu studiu na malířské fakultě nejsem špatná v kreslení a kompozice. Bylo rozhodnuto klást důraz právě na to. Těžko jsem si představovala, jaký styl by se k tomuto tématu hodil v kreslené animaci, a tak jsem se rozhodla vyjít z fotografie a koláže. Velkou inspirací mi byly videoklipy AIGEL - оно выделяло тепло, Molchat Doma - Utonut, a také filmy Diany Cam Van Nguyen. Nikdy jsem v tomto stylu nepracovala, ale vždy jsem to chtěla zkusit, cítila jsem, že je to moje, že je mi to blízké. Začala jsem se tedy inspirovat příklady, které jsem viděla, a hledat svůj vlastní přístup v tomto směru. Mým hlavním cílem bylo vytvořit velmi atmosférický film, který by dokázal předat emoce i beze slov. Zpočátku to nebylo snadné, protože jsem koláž zkoušela poprvé a objevily se technické potíže. Bylo jasné, že budu vycházet z fotografií, ale co k nim ještě přidám? V této fázi jsem hodně experimentovala. Zkoušela jsem na fotografie kreslit v počítači, zkoušela jsem barvy a tužky. Díky těmto experimentům jsem paralelně vytvořila několik dalších velmi malých projektů. Období hledání patřilo k nejtěžším, ale zároveň bylo neuvěřitelně vzrušující a pocítila jsem novou vášň pro animaci. Na začátku vývoje jsem si myslela, že jsem si volbou této techniky zjednodušila práci, protože nebudu muset moc kreslit. Ve skutečnosti se ukázalo, že proces tvorby koláže je v mém případě mnohem delší než pouhé kreslení. Proto jsem si dokonce musela prodloužit dobu studia o další rok, abych mohla film dokončit včas.

Někteří lidé mě od koláže jako techniky pro tento projekt odrazovali, protože práce a problémů při této technice bylo opravdu hodně. Já jsem však toužila vyzkoušet právě tento styl.

Pak jsem musela vymyslet nějaký scénář. Měla jsem spoustu myšlenek a pocitů, ale nestačilo to a zpočátku jsem je nedokázala dát do souvislého textu. Proto jsem se rozhodla udělat rozhovory se všemi známými, kteří odešli z domova. Chtěla jsem si vyslechnout názory ostatních lidí v naději, že mě to nasměruje na správnou cestu. Napsala jsem všem emigrantům, které jsem znala, i těm, kteří zůstali doma. Někteří měli zájem zapojit se do tohoto projektu, pro jiné bylo obtížné se tak snadno otevřít a odmítli mě. Bylo to velmi zajímavé a zároveň morálně obtížné. Mnohé příběhy byly smutné a těžké, hodně věcí ve mně rezonovalo. Často se lidé obraceli k politice a já jsem se opět ubírala tímto směrem. Obecně bylo velmi těžké do této stránky nezábrědnout, protože spousta lidí opustila své domovy z politických důvodů. To se mnou rezonovalo a snažila jsem se do politiky nechodit, ale soustředit se na to hlavní - na domov. Mohu říci, že rozhovor byl jednou z nejtěžších částí. Vizuální část byla mnohem snazší.

3.2 PROCES TVORBY

Vývoji animace bylo věnováno mnoho času. Musela jsem vytvořit přesný náčrt celého filmu s přihlédnutím ke všem detailům, abych jej v budoucnu mohla pouze zopakovat zvolenou technikou. Animatik vyšel podrobný a jasný, takže pak už stačilo jen se jím řídit.

Kvůli tomu, že jsem se rozhodla, že začnu fotografovat, musela jsem si nejprve pořídit nějaké vybavení. Od univerzity jsem si půjčila fotoaparát a stativ, za což jsem velmi vděčná. Nebylo těžké přijít na nastavení fotoaparátu, zejména s pomocí přátel, kteří jsou v tom dobří. Hned jsme nastavili fotoaparát na černobílý režim a všechno přes něj nafotili. Chtěla jsem hlavního hrdinu, který by byl zároveň mým symbolem a kolektivním obrazem lidských hlasů. Měla jsem velké štěstí, v té době jsem bydlela na koleji se svou blízkou kamarádkou a ta k mé radosti souhlasila, že se na tom bude podílet. Nejprve jsme natočili všechny nejjednodušší záběry, kde není žádné složité pozadí ani rekvizity, jen člověk. Nebylo to složité a v této fázi jsem cítila přívál inspirace. Zdálo se, že práce je velmi jednoduchá a nebudou s ní žádné problémy. Nebrala jsem však v úvahu, že při tvorbě animace jsem příliš nepřemýšlela o tom, jak bude fungovat ve skutečnosti, jen jsem kreslila krásné obrázky. Proto musely být některé části filmu ve fázi natáčení doslova postaveny z kulis. Někde jsme museli vyrobit dům z kartonu, v jiné části jsme se museli naučit skládat domy z papíru jako origami. Potýkali jsme se také s problémem, že nám chyběl profesionálnější stativ, abychom mohli natáčet plynulé vzdálenosti a zoomy, což bychom s pouhým objektivem nezvládli. Na začátku focení jsme si vystačili jen ve dvou, ale ke konci jsme museli přizvat na pomoc další lidi, protože jen my dvě jsme už nestačili. Některé záběry jsme se snažili natočit na ulici. Celý proces natáčení se také změnil v tvůrčí

experiment, při kterém se problémy řešily za pochodu. Rozhodně to ale byla velká zábava.

Jakmile byl videomateriál připraven, začala jsem ho rozdělovat na fotografie. Nejprve jsem chtěla z čistého nadšení pořídit 24 snímků za sekundu. To by můj film vypadal co nejlépe, ale učitelé mě rychle vrátili na zem a ujistili mě, že 12 snímků bude stačit. V tuto chvíli jsem jim velmi vděčná, jinak bych svůj film nedokončila asi nikdy. Rozhodla jsem se, že na jeden list A4 dám tři snímky. Rozdělit video na snímky se mi podařilo na internetu na speciálních stránkách.

Pak nastaly následující potíže: „jak to všechno vytisknu?“ Tisk ve speciálním centru by samozřejmě stál příliš mnoho. Podle mých výpočtů jsem potřebovala asi 1800 vytištěných listů, což se při tisku ve specializovaném centru stává kosmickou sumou. Musela jsem tedy hned vymyslet jinou možnost. Učitelé mi navrhli, abych si prostě koupila vlastní tiskárnu, a už jsem se k tomu chystala, když mi opět přišla na pomoc kamarádka, která je zároveň mou hlavní herečkou. Její manžel měl starou tiskárnu, kterou jsem mohla použít. Moje radost byla bezmezná. V radosti jsem se vrhla do tisku, ale veškerou mou radost okamžitě rozmetaly nové problémy. Pro tuto tiskárnu, nemaje mnoho peněz, jsem si koupila nejlevnější fotografický papír, protože obyčejný papír byl pro mé účely příliš tenký a nevydržel by. Zkoušela jsem na náčrtech různé techniky, zpočátku jsem si myslela, že některé fotografie jen překryji barvou a některé nechám. Takové věci jsem viděla ve výše uvedených příkladech a opravdu se mi líbí, jak to vizuálně vypadá. Když jsem však provedla zkušební tisk, zjistila jsem, že barva v tiskárně vůbec nepřilnula k papíru. Opět vyvstala otázka: co s tím? A pak mi opět přišla na pomoc moje kamarádka. Při pohledu na to všechno zvenčí si všimla, že tato zvláštnost papíru a tiskárny se dá využít jako součást stylu. Když čerstvě vytištěný list otřete štětcem, vrchní vrstva inkoustu se setře a spodní

zanechá šedavé šmouhy, jakoby opar nebo šum. Vypadalo to opravdu velmi krásně, neobvykle a zajímavě. Okamžitě jsem se nápadu chytila a začala ho používat. Byla tu ale i nepříjemná nuance: prach z inkoustu létající všemi směry všechno ušpinil, hlavně mě. Část prachu se mi dostala do nosu, takže jsem zpočátku používala ochrannou masku, abych si nepoškodila plíce. Netrvalo to však dlouho a uprostřed procesu jsem na masku zapoměla a snažila se jen po práci důkladněji umýt obličej. Doufám, že tím mé plíce neutrpěly. Což se nedá říct o pokožce mých rukou, která byla po takové práci příliš suchá. Ale jak se říká, umění vyžaduje oběti.

Poté se objevil nový problém, na který jsem si, upřímně řečeno, už zvykla a nereagovala jsem tak emotivně jako na začátku. Inkoustové kazety. Bohužel mi nikdo neřekl, jak budou drahé. Myslím, že to byla nejdražší část mého projektu. Našla jsem si nejlevnější papír, který jsem sehnala, takže mě to příliš nezasáhlo do kapsy, ale náplně byly prostě finanční černá díra. Jedna kazeta, která stojí asi 700 korun, stačila asi na 20 stránek. Když si uvědomíme, že jsem potřebovala celkem 1800 stran, pak jednoduchými výpočty zjistíme, že na film bylo potřeba 90 kazet, z nichž každá stála 700 korun - to je 63 000 korun. V podstatě každý film nebo projekt vyžaduje náklady, jen jsem na to byla na samém začátku své cesty trochu nepřipravená. Naštěstí mě zachránil táta. Řekl mi o systému SNHR, kdy je inkoust do kazety průběžně přiváděn připojeným kanálem. Tak jsem mohla vytisknout polovinu svého projektu pomocí tohoto systému, což výrazně snížilo finanční náklady. I když se samozřejmě problémy se systémem SNHR znásobily, ale to už je jiný příběh. Tiskárna tedy byla připravena, papír a inkoust také a my jsme mohli začít pracovat.

Metodou pokusů a omylů jsem vyvinula algoritmus práce, který mi vyhovuje.

Mnohokrát moje tiskárna prostě odmítla pracovat kvůli

svému stáří, myslím, a to práci velmi brzdilo. Ne všechny záběry byly dobře zapečetěné a na začátku jsem se o to hodně bála, ale později jsem tyto malé chyby začala používat jako dodatečnou atmosféru. S vytištěnými materiály jsem mohla dělat cokoli a zde probíhal nejkreativnější proces. Na fotky jsem malovala buď temperovými barvami, nebo guaší. Do filmu jsem nepřidala barvu a rozhodla jsem se pracovat pouze v černobílé paletě. Do mého filmu se to hodilo a usnadnilo mi to práci. Ze strany barev žádný problém nevznikl, což jsem určitě velmi ráda. Rozhodla jsem se, že nejdůležitější, akcentní části zvýrazním bílou barvou. Například obličej, ruce, text v deníku, ptáci. Masky jsem se snažila dělat dynamičtěji, aby vše ve filmu vibrovalo, žilo. Stírání štětcem na barvu tiskárny jsem dělala většinou v pozadí. To shrnovalo všechny kousky filmu a vytvářelo obklopující pocit šumu.

Poté jsem všechny snímky přenesla zpět do počítače prostřednictvím skeneru a spojila je do videa pomocí sekvence snímků v programu Aftereffect. S programem jsem měla trochu potíže, ale s pomocí přítele jsem se s ním rychle naučila pracovat.

Co se týče scénáře, bylo v něm hodně textu, spousta různých myšlenek, ve kterých jsem se utápěla. Všechny mé problémy se scénářem vyšly najevo. Pak mi učitel navrhl, abych vycházela spíše z asociací na slovo „domov“ než ze skutečných příběhů. S asociacemi mi pomohli i moji známí a přátelé. Bylo mnoho zajímavých podnětů a myšlenek, často od různých lidí, které se ozývaly. Nakonec jsem našla lakonická a stručná vyjádření, která přesněji odrážejí to, co bych chtěla ve svém filmu říci. Stejně výroky mi hodně pomohly s vizuálními obrazy.

Od začátku jsem také věděla, že hudba bude v mém filmu hrát důležitou roli. Měla jsem představu, jaká by měla být. U jiných svých filmů jsem si někdy skládala hudbu sama, ale

tentokrát ne. Potřebovala jsem profesionála. Naštěstí jsem takového člověka našla mezi svými běloruskými známými. Ukázala jsem mu příklad, jak si tu hudbu představuji. Udělal to ještě lépe, než jsem čekala, a přidal do pozadí křik ptáků, který jsem do svého filmu nedávala, a moc se mi to líbilo. S jeho hudbou můj film našel náladu, kterou jsem chtěla vyjádřit.

Posledním chybějícím detailem byly hlasy lidí. Tady jsem, upřímně řečeno, moc nepřemýšlela, prostě jsem obvolala všechny své známé z Běloruska a požádala je, aby mi přečetli text na diktafonu v iPhonu. Abych řekla pravdu, dokonce se mi ten zvuk líbí, není dokonalý. Pokud jde o mě, k mému filmu se hodí dokonale. Ale rozhodně, pokud tento projekt v budoucnu pošlu na festivaly, musím na zvuku zapracovat.

4.1 POPIS DÍLA

Moje bakalářská práce je autorský film na téma vnitřních pocitů domova. Co je pro každého z nás domovem? Kde se toto místo nachází? S čím je spojeno? Je domovem konkrétní místo, nebo je domov v nás? Putování po světě při hledání právě onoho „domova“ - místa, kde se cítíte, že patříte. Kde jste v bezpečí a mezi svými. To jsou otázky, které si kladu neustále. Jsou pro mě důležité a snažila jsem se je vyjádřit vizuální formou.

Atmosféra je postavena na kontrastech černé a bílé. Film je plný vizuálních symbolů na téma domov. Rozhodla jsem se přemalovat obličej hlavní postavy, abych tento obraz zobecnila, aby byl kolektivní. Aby se do něj mohl vžít každý člověk. Obraz hlavní hrdinky se ukázal být příliš ženský, považuji to za svou chybu, v tomto bodě bych ho udělala více bezpohlavní, aby to byl opravdu kolektivní obraz. To je bod, na který jsem nenavázala.

Obraz člověka přímo souvisí s deníkem. Deník je symbolem toku myšlenek, které se navzájem střídají, na okamžik se objeví a navždy se rozplynou.

Pták je putující duše. Ptáci mají schopnost volně se vznášet ve vzduchu, letět tam, kam je srdce volá. Stejně tak lidská duše, která putuje a hledá své místo.

Symbol stromu, ačkoli se ve filmu objeví jen jednou, je vlastně nositelem nejsilnějšího symbolu. V některých ohledech jsou stromy jako lidé. Větve jsou jako ruce, kořeny připomínají právě ty pocity, kdy si zvykáme na nějaké místo, na lidi. Téměř doslova „rosteme“ jako kořeny.

Všechny tyto symboly provázejí výpovědi různých lidí, co je pro ně „Domov“.

4.2 TECHNOLOGICKÁ SPECIFIKA

Přípravná videa byla natočena na kameru Nikon.

Poté byly snímky vytištěny na tiskárně HPDeskJet 3635, černé kazety HP 652, fotografický papír.

Většina pozadí byla vytvořena pomocí štětcem stírané vrstvy inkoustu, bílé a šedé vložky byly provedeny temperami a guashue. Hotové snímky byly naskenovány v rozlišení 600 JPG a slepeny sekvence rámců v After Effect.

Film ve standardním HD rozlišení 1920x1080 pixelů.

Celková stopáž mého klipu je 00:05:15, 12 snímků za sekundu.

4.3 PŘÍNOS PRÁCE PRO DANÝ OBOR

Nemyslím si, že by moje práce byla něčím významným v dějinách animovaného filmu, ani jsem se o to nesnažila. Především jsem chtěla vyjádřit své myšlenky a pocity, které mi dlouho nebyly jasné. Také jsem chtěla zkusit něco nového, vymyslet vlastní techniku. Samozřejmě, že podobnou techniku používalo mnoho lidí přede mnou, ale myslím, že všechny ty různé problémy s technikou (tiskárna, papír, inkoust, skener) vnesly do mé práce něco nového, něco zvláštního.

5 SEZNAM POUŽITÝCH ZDROJŮ

1. ARONSON, Linda. Scénář pro 21. století. Praha: Akademie múzických umění, 2015. ISBN 978-80-7331-314-2.
2. -VALUŠAK, Josef. Základy stříhové skladby. V Praze: Nakladatelství Akademie múzických umění, 2017. ISBN 978-80-7331-455-2.
3. -KUBÍČEK, Jiří. Úvod do estetiky animace. Praha: Akademie múzických umění v Praze, Filmová a televizní fakulta, Katedra animované tvorby, 2004. ISBN 80-7331-019-8.

6 RESUMÉ

«Дом» — это экспериментальная анимация о чувствах и мыслях людей, проживающих переезд, эмиграцию и разлуку с домом. В первую очередь мне хотелось выразить свои накопившиеся эмоции и больше понять их. В процессе работы я поняла, что не только я испытываю это чувство и мне захотелось послушать мысли других, разделить похожие эмоции.

Анимация выполнена в черно-белых цветах с использованием фотографий. Главный упор в фильме сделан на символические образы. Я поставила перед собой цель передать чувства разных людей с минимумом слов, через образы.

Своим фильмом мне бы хотелось предложить зрителю вспомнить о доме, подумать, что «дом» значит для него и где это место?

7 SEZNAM PŘÍLOH

